

Susan Hill
De kleine hand

2012
Uitgeverij XL
Leidschendam

Hoofdstuk 1

Het was bijna negen uur, de zon ging onder in een grauwpaaarse wolkenbank en ik was verdwaald. Ik keerde de auto op een inrit en reed een kleine kilometer terug naar de wegwijzer.

Ik had net een etmaal doorgebracht bij een cliënt die vlak bij de kust woonde en ik was weer op weg naar Londen, maar het was duidelijk niet slim geweest om de hoofdweg te verlaten en kleine weggetjes te kiezen.

De weg leidde dwars door de lichtgekleurde heuvels van de Downs en liep via een lang, recht stuk met bomen erlangs naar het kruispunt. De letters op de wegwijzer waren verbleekt en er stonden geen nieuwere borden. Omdat er bij de afslag naar rechts helemaal geen bord was geplaatst, reed ik hem bijna voorbij. Ik zag alleen een smal weggetje waarop diepe boomwortels als stokoude tanden uit de hoge bermen staken, maar ik dacht dat dit laantje me terug naar de hoofdweg zou leiden.

Het weggetje werd steeds smaller. De zon hing achter me en scheen fel in de achteruitkijkspiegel. Er kwam een scherpe bocht, het laantje werd zo smal dat er geen tegenliggers meer konden passeren en vóór me was de weg donker door overhangende takken.

Ik ging langzamer rijden. Dit kon geen doorgaande weg zijn.

Zou er een huis staan? Zou ik iemand aantreffen die me de weg kon wijzen?

Ik stapte uit. Tegenover me stond een oud bord, bijna helemaal groen uitgeslagen. HET WITTE HUIS. Daaronder had iemand een plankje gespijkerd. Het hing los, maar ik kon nog net de slordig geschilderde woorden TUIN GESLOTEN lezen.

Nou ja, er was in elk geval een huis. Daar zou ik mensen vinden. Langzaam reed ik verder over de weg. Hier waren de bermen nog hoger en leken de dikke boomstammen reusachtig.

Aan het einde van het laantje liet ik de bomen achter me en kwam ik op een grote open plek. Het bleek nog steeds licht te zijn en de hemel had een bleke, zilverblauwe glans. Ik bevond me niet op een doorgaande weg, want vóór me zag ik een houten hek en een hoge heg vol bramen en andere doornige struiken.

De enige geluiden kwamen van vogels die een plekje zochten voor de nacht, een lijster die hoog in een walnoot zat te zingen en merels die hun kenmerkende gepink lieten horen terwijl ze door het kreupelhout hipten. Ik stapte uit, en terwijl ik daar stond, stierven de vogelgeluiden weg tot het opvallend rustig werd, een vreemde stilte waarin ik me een ongenode indringer voelde.

Op dat moment had ik moeten omkeren. Ik had terug naar de wegwijzer moeten rijden en nog een poging moeten doen om de hoofdweg te vinden, maar dat deed ik niet. Ik werd voortgedreven naar het hek tussen de doorgeschoten struiken.

Ik liep heel behoedzaam en probeerde om de een of andere reden geen geluid te maken toen ik de laaghangende takken en braamstengels opzij duwde. Het halfopen hek zat vast en hing schuin aan zijn scharnieren, dus ik kon het niet verder openduwen en moest me door het gat wringen.

Nog meer kreupelhout, rododendrons, doornstruiken die tussen beuken door groeiden. Het pad was begroeid met gras en mos, maar hier en daar voelde ik stenen onder mijn voeten.

Na zo'n honderd meter kwam ik bij een vervallen gebouwtje dat eruitzag alsof er vroeger kaartjes waren verkocht. De klep van het loket was dicht en het dak was verrot. Het witte staartje van een konijn stak fel af tegen de schemerige struiken toen het dier zich uit de voeten maakte.

Ik liep verder. Het pad werd breder en boog af naar rechts. En toen zag ik het huis.

Het was een breed, degelijk gebouw uit het begin van de twintigste eeuw, met een veranda en een trappetje naar de voordeur. Ik stond op een plek die ooit een groot, goed onderhouden voorplein moest zijn

geweest – tussen het onkruid en het gras lag hier en daar nog grind. Rechts van het huis zag ik een boogvormige, half door rozenstruiken bedekte doorgang waarin een smeedijzeren hek was gemaakt. Ik keek om me heen. De auto tikte zachtjes toen de motor afkoelde.

Op dat moment had ik weg moeten gaan. Ik moest terug naar Londen en ik was al verdwaald. Het huis was duidelijk onbewoond en misschien wel verval-
len. Hier zou ik niemand vinden die me de weg kon wijzen.

Ik liep naar het hek in de doorgang en tuurde erdoorheen. Het enige wat ik zag, was een oerwoud van nog meer struiken en heesters, overhangende bomen en een ander pad dat in de steeds donkerder wordende begroeiing verdween.

Ik raakte de koude ijzeren klink aan. Hij ging omhoog. Ik duwde, maar het hek klemde. Toen ik mijn schouder ertegenaan zette, kwam het een stukje van zijn plaats en bladderde er roest van de scharnieren. Ik duwde een beetje harder en het hek kwam langzaam in beweging. Het schraapte over de grond en ging steeds verder open. Toen ik onder de boog door liep, kwam ik in een grote, overwoekerde, lege, verlaten tuin. Aan één kant leidde een trap naar een terras en het huis.

Het was een plek die was overgeleverd aan weer en

wind, de zon, de konijnen en de vogels, met het droeve resultaat dat hij zoetjesaan steeds meer in verval raakte tot de stenen zouden barsten, de paden zo overwoekerd raakten dat ze uiteindelijk verdwenen, de ruiten de regen binnenlieten en er vogels in het dak nestelden. Alles zou geleidelijk aan afbrokkelen en vervolgens in de grond verzinken. Hoe oud was dit huis? Honderd jaar? Over nog eens honderd jaar zou er niets meer van over zijn.

Ik draaide me om, maar ik kon nauwelijks meer zien waar ik naartoe liep. Ik wist niet hoe die inmiddels ‘gesloten’ tuin er vroeger had uitgezien, maar de natuur had hem heroverd, bedekt met dekens van klimop en sliertige kruipplanten, vermoord met onkruid en beroofd van elk restje licht en lucht. Alleen de allertaaiste planten konden hier gedijen en het terrein veroveren en bezetten.

Eigenlijk moest ik me omdraaien.

Maar ik wilde meer weten. Meer bekijken. Om een reden die ik zelf niet begreep, wilde ik hier bij daglicht komen om alles te zien, te ontsluiëren wat bedekt was, te onthullen wat verborgen was geweest. Ik wilde erachter komen waaróm.

Voor hetzelfde geld was ik er nooit meer naartoe gegaan. De kans was groot geweest dat ik tegen de tijd dat ik de hoofdweg had teruggevonden – wat me uiteindelijk natuurlijk zou lukken – en in Lon-

den en mijn comfortabele appartement was aangekomen al helemaal niet meer bezig was met het Witte Huis en alles wat ik daar in die late avondschemering had aangetroffen. Misschien was ik het voorval wel snel vergeten en had ik het huis niet eens meer kunnen vinden als ik er in de buurt was.

Maar toen, terwijl ik in de milde, steeds stiller wordende lenteschemering stond, gebeurde er iets. Het maakt me eigenlijk niet uit of iemand me gelooft. Dat doet er niet toe. Ik weet het. Daar gaat het om. Voor mij staat het vast, net zoals het vaststaat dat het gisterochtend inregende op de vensterbank van mijn slaapkamer omdat ik een raam op een kier had laten staan. Ik wéét dat het is gebeurd, net zoals ik zeker weet dat ik vanochtend bij het ontbijt zwarte koffie heb gedronken, of dat ik afgelopen donderdag een wortelkanaalbehandeling heb ondergaan en midden in de nacht met hevige napijn wakker werd.

Ik weet het omdat ik het nu nog voel als ik mijn ogen dichtdoe. De herinnering eraan is levensecht en tastbaar. Mijn lichaam voelt het, dit bestaat niet alleen in mijn hoofd.

Ik stond in het schemerige, groenige licht op de open plek en boven mijn hoofd omarmde een zilverkleurige maansikkel de Avondster. De vogels zwegen. Er was geen zuchtje wind.

Terwijl ik daar stond, voelde ik een handje in mijn rechterhand glijden, alsof er in de schemering een kind naast me was komen staan dat me bij de hand pakte. Het voelde koel aan en de vingers kromden zich vol vertrouwen tegen mijn handpalm en bleven daar rusten. De kleine duim en wijsvinger omsloten mijn eigen duim, die ik automatisch kromde. We bleven een tijdje buiten de tijd staan, mijn eigen mannenhand en het piepkleine handje ineengeslagen als de handen van een vader en zijn kind. Maar ik ben geen vader, en het kleine kind was onzichtbaar.

Hoofdstuk 2

Het was na middernacht toen ik in Londen aankwam. Ik was moe, maar omdat het voorval me nog zo helder voor de geest stond, ging ik niet naar bed voordat ik een paar wegenkaarten had gepakt en die verkeerde afslag en het weggetje naar het verlaten huis met de tuin had gezocht. Maar ik zag geen herkenningspunten en mijn kaarten waren niet gedetailleerd genoeg. Zonder een paar goede kaarten met een grote schaal zou ik dat ene huis nooit terugvinden.

Ik werd vlak voor zonsopgang wakker, en terwijl ik na een droomloze slaap mijn ogen opendeed, herinnerde ik me het gevoel van het handje dat in de mijne schoof. Maar het was slechts een herinnering. Het handje, waarvan ik inmiddels zeker wist dat ik het in de vreemde, schemerige tuin had gevoeld, was er nu niet. Dat was een groot verschil, en dat verschil voelde ik ook als ik erover droomde, wat tijdens de weken daarna vaak gebeurde.

Ik ben handelaar in antiquarische boeken en manuscripten. Meestal geven cliënten me de opdracht om op veilingen, bij besloten verkopen of bij andere handelaren naar bepaalde titels te zoeken, maar van tijd tot tijd koop ik ook iets op de gok, meestal met iemand in gedachten. Ik heb geen winkel, ik werk